

בבית המשפט העליון

רע"א 1152/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: אופיר לב

נגד

המשיבה: טרי סטון בע"מ

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (השופטת ש' דותן) מיום 9.1.2018 בע"א
20060-06-17

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. המבקש הגיש נגד המשיבה תביעה בסדר דין מהיר בעילה של משלוח דואר אלקטרוני בניגוד להוראות סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: החוק). ביום 25.4.2017 דחה בית משפט השלום (השופטת י' אונגר-ביטון) את התביעה לאחר שקבע כי המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי שיגור ההודעה מטעם המשיבה נעשה ביודעין, ואף לו נעשה ביודעין – בנסיבות העניין, המצביעות על משלוח הודעה בודדת בגינה פנה המבקש למשיבה כעבור אך כחודש ימים וזו התנצלה על התקלה בתוך כ-4 שעות והסירה את מענו מרשימת הנמענים אליהם היא מפנה דברי פרסום – אין זה מוצדק לקבוע פיצוי לדוגמא בסכום כלשהו (תא"מ 41482-10-16). ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 9.1.2018 על ידי השופטת ש' דותן, שקבעה אף היא כי "אין אני סבורה כי משלוח הודעה בשגגה באופן חד פעמי והתנצלות מיידית בעקבות אותה הודעה, מצדיק חיוב כלשהו" (ע"א 20060-06-17).

2. מכאן הבקשה לרשות ערעור שלפניי, במסגרתה טוען המבקש לעיוות דין שנגרם לו כתוצאה מכך שלטענתו לא התקיים דיון הוכחות בבית משפט השלום, חרף "התנגדותו הנחרצת" ודרישתו לחקור את המשיבה. בנוסף, המבקש סבור כי הבקשה מעלה סוגיה משפטית רחבה שעניינה בקביעה שגויה של הערכאות קמא לפיה "הודעה

בודדת אשר נשלחת בניגוד לכללי חוק התקשורת אך המפרסם מתנצל כי שלח אותה אינה מהווה הפרה אלא זוטי דברים".

3. לאחר עיון בבקשה ובהחלטות דלמטה, אין בידי לקבל את הבקשה, אשר אינה מגלה כל עילה המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" – רשות אשר תינתן רק כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים למחלוקת או במקרים בהם נדרשת התערבות בית משפט זה משיקולי צדק או לשם מניעת עיוות דין חמור (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עניינה של הבקשה נטוע כולו בדל"ת אמות הסכסוך הפרטני בין הצדדים, והיא אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות כללית. בקביעת הערכאות קמא כי בנסיבות העניין לא קיימת הצדקה לפסיקת פיצויים לדוגמא לטובת המבקש אין כל חידוש, וזו נעשתה בהתאם להוראת סעיף 30א(י)(1) לחוק, המורה כי "רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק". יצוין גם כי תנאי לפסיקת פיצויים כאמור הוא שדבר הפרסומת שוגר ביודעין (שם).

כמו כן, כפי שעולה מנספחי הבקשה, ביום 20.4.2017 נערך בבית משפט השלום דיון במסגרתו חזרו הצדדים על האמור בכתבי טענותיהם וניהלו שיג ושיח שבסיומו קבע בית המשפט כי "מצאתי כי המחלוקת בין הצדדים היא מחלוקת משפטית. משכך ביהמ"ש יעיין בטענותיהם של הצדדים וישלח לצדדים את פסק הדין בדואר". פרוטוקול הדיון מאותו יום אינו מגלה כל "התנגדות נחרצת" מצדו של המבקש, ואף לא שמץ של התנגדות. כך למשל, דנו הצדדים בשאלה האם ההודעה ששלחה המשיבה למבקש מהווה "דבר פרסומת" ובהקשר זה ציין האחרון "אני מבקש לסכם בענין הטענה המשפטית בכתב". בנסיבות אלו, סבורני כי גם עיוות דין לא נגרם כאן.

4. אשר על כן, הבקשה נדחית. המבקש יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 1,500 ₪.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ח (30.4.2018).

ש ו פ ט